

[Nygaard.]

holdet er det, at man hidtil intet har gjort — det tør man vel ikke benægte —, og mit Spørgsmaal er derfor ogsaa i højere Grad rettet paa, hvad Regeringen agter at gøre. Men indtil det, man agter at gøre, har givet sig positive Udslag, vil det være nødvendigt at holde Nøden fra Døren hos de mange, der i Øjeblikket uden egen Skyld er uden Beskæftigelse.

Jeg haaber paa et imødekommende Svar fra de Herrer Ministre baade i Spørgsmaalet om at søge Beskæftigelsesproblemet løst og i Spørgsmaalet om Understøttelse til de arbejdsløse.

Statsministeren (Madsen-Mygdal): Det Spørgsmaal, her er rejst, er jo ikke noget nyt Spørgsmaal, og heller ikke er de Betragtninger, hvormed den ærede Forespørger nu motiverede sin Forespørgsel, noget, vi ikke har hørt før. Jeg skal dog anerkende, at den ærede Forespørger her talte i en saglig Form og kom ind paa saglige Enkeltheder, hvad der ellers ikke kan siges at have præget de Debatter, der hidtil har været ført om Arbejdsløsheds-spørgsmaalet. Det er jo saaledes, at gennem en Aarrække har desværre Arbejdsløsheden i vort Folk været et staaende Emne for Diskussioner baade her i Salen og ude i Befolkningen, og jeg tror, at enhver maa erkende, at hvad der er sagt om den Ulykke, som Arbejdsløsheden betyder baade for de Hjem, der rammes deraf, og for hele Samfundet, er sandt, og der kan herom ikke bruges for stærke Ord. Jeg er heller ikke uenig med den ærede Forespørger, naar han talte om den Forarmelse og den Demoralisation, der er en Følge af den fortsatte Arbejdsløshed. Heller ikke er jeg uenig med Forespørgeren med Hensyn til Berettigelsen af, at Arbejdsløshedsspørgsmaalet endnu en Gang rejses til Debat her i Rigsdagen. Ganske vist tror jeg aldeles ikke, at Arbejdsløsheden indskrænkes eller afskaffes gennem Rigsdagsdiskussioner eller Rigsdagsbeslutninger, men jeg erkender, at et vigtigere, et mere betydningsfuldt Samfundsspørgsmaal kan Offentligheden i Øjeblikket vanskeligt beskæftige sig med.

Den eneste Fejl, der er ved den Forespørgsel, der i Dag er stillet, er den, at den er vendt den forkerte Vej. Men det er til Gengæld ogsaa en meget betydningsfuld Fejl. Det er jo her Formanden for de samvirkende Fagforbund, der rejser dette Spørgsmaal til Ministeriet: Hvad agter Ministeriet at iværksætte o. s. v. Og det ærede Medlem udtalte, at det var den

vigtigste Del af Spørgsmaalet, hvad jeg meget vel forstaaer. I Virkeligheden bør det Spørgsmaal, der i denne Forbindelse og i dette Øjeblik har Interesse, og hvis Besvarelse er afgørende for, om Arbejdsløsheden og alle dens Ulykker skal vedvare, eller den skal bringes til Standsning — i Virkeligheden bør dette Spørgsmaal lyde saaledes: Hvad agter De samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen at iværksætte for at sætte Erhvervslivet i Stand til at beskæftige de forhaandenværende Arbejdere? Og paa hvilken Maade vil de samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen modvirke den Forarmelse og Demoralisation, der er en Følge af den fortsatte Arbejdsløshed? (*Afbrydelse:* Er det et sagligt Svar?). Jeg tillader mig at sige, hvad der er rigtigt, selv om det er de Herrer ubehageligt; naar de stiller et Spørgsmaal, saa maa de vente at faa et Svar. (*Afbrydelse:* Er det et sagligt Svar?). Ja, det er! Det er det saglige Svar, der er at give paa dette Spørgsmaal. Jeg ønsker ikke hermed at sige, at Regeringen intet Ansvar har for Arbejdsløsheden, tværtimod, jeg har hele Tiden erkendt og erkender, at baade Regering og Rigsdag har et endog meget stort Ansvar i denne Sag. Men naar Spørgsmaalet er dette: Hvad vil Ministeriet iværksætte, for at Erhvervene kan blive i Stand til at beskæftige de arbejdsløse — og det er, forekommer det mig, den rigtige Form: for at sætte Erhvervene i Stand til at beskæftige de arbejdsløse, jeg anerkender denne Form for Spørgsmaalet —, saa mener jeg rigtig nok, at den Indsats, Regeringen kan og bør gøre til Støtte for Erhvervenes Beskæftigelsessevne, bestaar først og fremmest deri, at den af al sin Kraft søger at lette de tunge offentlige Byrder, som i Inflationsperioden er blevet paalagt Erhvervslivet, og hvis fortsatte Tilstedeværelse vil udgøre en uovervindelig Hindring for Opretholdelsen af et sundt og naturligt Erhvervsliv i vort Land. I samme Grad som disse Byrder lettes, styrkes Erhvervslivet til øget Virksomhed, øget Beskæftigelse, medens omvendt alle kunstige Foranstaltninger imod Arbejdsløsheden, der øger Statens og Kommunernes Udgiftsbudgetter, kun kan svække Erhvervslivet og dermed formindskede Erhvervenes Beskæftigelsessevne. Det er ud fra denne Opfattelse, den nuværende Regering har betragtet det som sin Hovedopgave at foretage en rimelig Tilpasning af de offentlige Udgifter og hurtigst muligt lade de opnaaede Udgiftsreduktioner komme Er-